Nevarnosti ceremonialne božje službe

10 Medtem ko so se navzoči še malo pogovarjali o tem in onem, so k nam na obrežje prispeli že tudi naši Jopljani, se prerinili k Meni, se Mi globoko priklonili in se z visoko dvignjenimi rokami zahvalili za včerajšnjo ozdravitev ter prijateljski sprejem in pogostitev, ki ju nikakor niso pričakovali.
11 Jaz pa sem jim rekel: »Prav je, da se Mi zahvalite za to, toda v prihodnje se Mi zahvaljujte brez zunanjih gibov, samo v srcu, ter z življenjem in ravnanjem po Mojem nauku - to Mi bo veliko bolj pogodu kakor globoko priklanjanje, dvigovanje rok in številne glasne besede. Ali ste vsi to dobro razumeli?«
12 Ribič, ki je bil rojen na Cipru, je rekel: »O Gospod in Mojster, poln božanske moči, oblasti in modrosti, Tvoj resnični in modri nasvet smo zdaj po Tvoji ljubezni in milosti dobro razumeli, ga kot Božji nasvet sprejeli v svojo človeško naravo in v prihodnje ga bomo tudi upoštevali; toda kljub temu mi dovoli pripomniti nekaj v naše opravičilo, o Gospod in Mojster!«
13 Jaz sem rekel: »Torej govori!«
14 Ribič je rekel: »Več kot res je, da Te lahko človek - ki Vate, tako kakor mi, živo verjame, da si, čeprav se nam kažeš kot človek iz mesa, z večnim Božjim duhom eno bitje in ena osebnost -, prosi brez vsakršnega giba in se Ti zahvaljuje v največji notranji tišini svoje narave in srca. Njegovi prošnji boš tudi prisluhnil in jo uslišal, ugajala Ti bo tudi njegova tiha, toda duhovno živa hvaležnost. Toda glej, ljudje smo že od otroštva vajeni, da prošnje in izraze hvaležnosti pospremimo tudi z gibi, da bi tako ljudem, ki jih za kaj prosimo, ali se jim zahvaljujemo za storjeno dobro delo, po stari navadi tudi navzven pokazali, kar v sebi živo in pristno čutimo.
15 Pogosto smo prisiljeni upogniti koleno pred ljudmi, ki so nam enaki, zato menim, da se še neprimerno bolj spodobi, da upognemo koleno in vse telo pred Gospodom večnosti. Naše telo je vendar zgolj Njegovo delo in nosilec žive duše, ki se lahko, če se prevei predaja poželenju svojega mesenega telesa, tudi pokvari. Če pa duša telo prilagodi višjemu notranjemu, duhovnemu prizadevanju in ga usmeri v svoje duhovno, potem ta ne more tako zlahka grešiti proti Tvojemu redu, ki je moč in oblast Tvoje večne Božje volje - in to Ti gotovo ne more biti kakor koli neprijetno?«

209. Nevarnosti ceremonialne Božje službe in molitve

1 Jaz sem rekel: »Prijatelj, to si dobro povedal, smisel tvojih besed je poživil Moje srce. In tudi prav je, če se človek, ki kaj prosi in se zahvaljuje, ob tem vede tako, kakor si opisal. Toda človek bi moral takšno usmerjenost potem tudi ohranjati in pravo življenjsko vrednost namenjati samo notranjosti, zunanjost pa občutiti bolj kot nekakšno breme in jo podrediti svoji notranji moči; potem bi bile prošnje, zahvale in hvala, kot rečeno, tudi pravilne, dobre in Meni všečne.
2 Vendar ljudje ne ostajajo takšni, kakršni ste zdaj vi pred Menoj, še prehitro začnejo bolj ceniti zunanje obredje kakor notranjo življenjsko resnico. Če pristnega notranjega

občutenja ne spremlja tudi ustrezno zunanje ravnanje, se jim zdi to premalo in nazadnje celo brez vrednosti; zadeva gre potem še prehitro tako daleč, da nekateri, kot na primer nekateri posvečeni in od Boga izbrani in poklicani duhovniki, začnejo ljudstvo zapeljevati in ga učiti, da navadnemu človeku zadostuje že to, da samo skrajno spoštljivo upošteva njihove predpise o vedenju, saj naj bi bili lastna notranja prošnja in zahvala pred Bogom brez vrednosti in učinka. Bogu naj ne bi bili samo nevšečni, temveč naj bi ju celo upravičeno preziral, saj naj bi Mu se zdele takšna samovoljna notranja molitev, prošnja in zahvala celo nekaj predrznega in bogokletnega.
3 Kaj se nazadnje izcimi iz tega? Glej, ljudje se začnejo od Boga čedalje bolj oddaljevati, namesto da bi se Mu v srcu, ljubezni, pravi živi veri in zaupanju vse bolj približevali! Zaupna, iskrena in čista ljubezen se sprevrže v grozljiv strah, živa resnična vera v mračno pogansko praznoverje, v katerem se potem lena in vsakršne prevare sposobna duhovniška kasta zemeljsko zelo dobro počuti, tako imenovani navadni ljudje pa pri tem pogosto nemočno trpijo v duhovni stiski in obupujejo v trdi temi, revščini in slepoti. Velikokrat si ne morejo priskrbeti niti primerne hrane, ker jim leni in delu sovražni, tako imenovani od Boga poklicani duhovniki, ki se množijo kakor muhe, in ubogemu ljudstvu z različnimi obljubami o onstranskem nebeškem veselju in s še pogostejšimi kričečimi grožnjami z večnimi peklenskimi kaznimi, mukami in mučenjem vse dobesedno odžirajo od ust in si tako mastijo trebuhe - to lahko dobro vidiš zdaj pri farizejih in tudi starih poganskih svečenikih.
4 In glej, vse to se postopno porodi iz začetnega sicer zelo nedolžnega in celo na videz moralno spodobnega zunanjega vedenja ob prošnjah, zahvalah in molitvi, in Bog mora nazadnje spet zaklicali ljudem po kakšnem na novo prebujenem preroku: 'Glejte, to ljudstvo Me časti z ustnicami, z nekoristnim in mrtvim posvetnim obredjem - toda njegovo srce je daleč od Mene!'
5 Zato si zapomnite, in to naj postane vaše trajno življenjsko vodilo: Bog je v Sebi duh, poln ljubezni, resnice, modrosti in moči, nespremenljiv od vekomaj, zato se lahko tudi časti samo v duhu in resnici, ki je v človeku.
6 Če si kdo želi, da bi mu Bog kot edini pravi Stvarnik in Oče vseh ljudi in angelov pri tej ali oni zadevi pomagal, naj se s prošnjo ne odpravi v tempelj ali sinagogo in tudi ne k duhovniku, temveč naj se zateče v kamrico, zlasti v tišino svojega srca, in tam moli k Bogu in Ga kakor najbolj ljubečega očeta prosi za pravo pomoč. In Oče, ki vse, pa naj bo še tako skrito, sliši in vidi, bo tistemu, ki ga sam ustrezno in v duhu resnice živo prosi, zmeraj rad dal tisto, kar ga je pravilno prosil - o tem ste lahko prepričani. Toda ob prošnji, javno izrečeni pred ljudmi, pri čemer srce skoraj ne sodeluje, nebeški Oče

ne bo nikoli izrekel Svojega vsemogočnega Amena.
7 Vse to razumite, si dobro zapomnite in se po tem tudi ravnajte, da ne boste videli, kako bodo vaši nasledniki zašli v še hujše poganstvo, kakršno je zdaj vsepovsod med ljudmi na tej zemlji.
8 Všečno obredje se zdi morda nekaj vredno domišljavim, slepim, ponosnim in častihlepnim ljudem, toda pred Tistim, ki je sam večna ljubezen in resnica in ves čas vidi najbolj notranje in duhovno živo in resnično, pa obredje ne velja nič, velja edino živa notranja življenjska resnica.
9 Če boste torej Očeta prosili za kaj, Ga ne prosite tako zelo za dobrine te zemlje, za katere si prizadevajo slepi in neumni pogani pa tudi judje in farizeji, ki so pozabili na Boga, temveč ga prosite predvsem za neminljive zaklade duše in duha, in zanje ne boste nikoli prikrajšani. Tuzemske dobrine, nujne za začasno ohranjanje življenja, bodo vsakomur, ki vse svoje prizadevanje, prošnje in iskanje usmeri samo v Božje kraljestvo in njegovo najbolj ljubečo pravičnost, kar prosto dane.
10 Kdor je že močno vpet v duha in s tem v Božje kraljestvo, bo tudi gospodar nad stvarmi sveta in ne bo nikoli v posebno veliki stiski glede hrane za svoje telo. Toda tudi za duhovno prebujenega je vsekakor boljše, če uživa v dobrinah Božjega kraljestva, ob tem pa trpi tudi manjše pomanjkanje dobrin te zemlje. Tudi to si zapomnite in to uresničujte!«

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 9